

Arrest

nr. 67 709 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Neftekachka, Khasavyurt. U verklaarde dat uw man S. M. (...) (OV. 6.754.861) problemen kreeg met de autoriteiten nadat zijn vriend Y. (...) op 7 januari 2011 bleef overnachten in jullie woning. De volgende dag vielen vier gemaskerde militairen jullie woning binnen op zoek naar deze Y. (...). Uw echtgenoot werd meegenomen naar de stedelijke afdeling van de politie van Khasavyurt waar hij werd ondervraagd over deze Y. (...). Er werd van hem verwacht dat hij deze Y. (...) zou vinden en meer informatie over hem zou doorgeven. Na twee dagen kwam uw partner vrij. Hij haalde u op bij uw ouders en jullie doken onder in het dorp van uw schoonzus waar jullie nog een week bleven voor jullie vertrek uit Dagestan.

Julie vertrokken uit Dagestan op 17 januari 2011 en jullie reisden naar België waar jullie op 20 januari 2011 toekwamen en deze zelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte en twee diploma's.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner S. M. (...) (CGVS vrouw p. 6). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet immers worden op gemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote tegenstrijdigheden en ongerijmdheden bevatten betreffende de inval door de autoriteiten op 8 januari 2011 en de daaraan verbonden gevolgen. Vooreerst gaf u een andere beschrijving van het verloop van de inval dan uw echtgenote. U verklaarde dat jullie aan het eten waren, toen iemand op de deur klopte. U gaf aan dat u de deur opendeed en dat u onmiddellijk werd vastgepakt en geboeid. U vermeldde dat dit alles plaatvond in de gang bij de deur. U verklaarde dat gemaskerde mannen binnenvielen op zoek naar uw vriend Y (...) en een huiszoeking deden. U gaf aan dat tijdens deze inval u geen weet had wat uw vrouw overkwam, maar dat u haar hoorde roepen en huilen. U verduidelijkte dat u niets had gezien omdat u werd vastgehouden in de gang (CGVS man p. 13, 14). Echter uw echtgenote verklaarde dat deze gemaskerde mannen zomaar binnenvielen in de keuken waar jullie zaten te eten. Zij gaf aan dat toen u op stond van uw stoel, u onmiddellijk werd vastgegrepen en geboeid. U vrouw legde uit dat u tijdens de hele inval en huiszoeking samen met haar in de keuken bleef en dat u nadien door deze gemaskerde mannen werd meegenomen (CGVS vrouw p. 8, 9). Geconfronteerd met uw verklaringen betreffende deze inval bevestigde uw vrouw opnieuw haar verklaringen. Zij bevestigde dat jullie in de keuken zaten, dat u de deur niet had open gedaan, dat ze zomaar zijn binnengevallen. Uw vrouw beweerde dat ze verteld had wat ze had gezien (CGVS vrouw p. 10). De herhaling van de verklaringen van uw partner weerleggen deze tegenstrijdigheden niet. Gezien deze flagrante tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van jullie asielrelaas, wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u verklaarde dat de vier mannen die jullie woning binnenvielen en een huiszoeking deden waren gekleed in blauw-groene camouflage-uniformen. U maakte duidelijk dat één van hen in burgerkledij was. U vermeldde dat op de zijkant van de arm iets geschreven stond maar dat u niet exact wist wat (CGVS man p. 9, 13). Aan uw echtgenote werd eveneens gevraagd om de kledij van deze mannen te omschrijven. Uw vrouw vermeldde dat ze gemaskerd waren, dat één persoon stadskledij droeg maar dat ze niet kon uitmaken welke uniformen ze droegen. Ze gaf aan dat het zwarte uniformen waren en dat er iets stond geschreven met grote letters op de rug van de uniformen (CGVS vrouw p. 9). Toen uw echtgenote werd gevraagd of het camouflage-uniformen betrof of niet, reageerde ze door er op te wijzen dat ze het niet meer wist, dat ze het zich niet kon herinneren en dat ze in shock was (CGVS vrouw p. 9). Het is niet aannemelijk dat uw vrouw die steeds aangaf dat ze het zich niet kon herinneren wel melding kon maken van de zwarte kleur van de uniformen, zelfs concreet kon aanduiden dat er op de rug van deze uniformen grote letters stonden, maar niet kon beschrijven of de uniformen nu wel of niet camouflage uniformen waren. Gezien de incoherentie tussen beide versies betreffende de kledij van deze mannen en gezien de ongerijmdheden van de verklaringen van uw echtgenote hierover moet opgemerkt worden dat deze vaststellingen verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen ondermijnd.

Verder moet opgemerkt worden dat ook betreffende de verwondingen die u aangaf na uw vrijlating jullie verklaringen onderling verschillend zijn. U verklaarde dat u pijn had aan uw nieren en aan uw rechterknie. U expliciteerde dat uw vrouw u niet had verzorgd omdat u niet de gewoonte had om te klagen en u niets tegen uw vrouw had gezegd over uw pijn (CGVS man p. 15). Nochtans beweerde uw echtgenote dat zij nadat ze aan u had gevraagd waar u overal werd geslagen, u melding had gemaakt over de pijn aan uw nieren (CGVS p. 10). Uw echtgenote werd gewezen op het feit dat u had verklaard tegen haar geen melding te hebben gemaakt over verwondingen en over pijn en zij antwoordde dat u alleen maar over de nieren had gesproken, over de pijn daar omdat ze u daar hard hadden geslagen (CGVS p. 10). Deze uitleg van uw echtgenote, het opnieuw bevestigen van haar verklaringen, weerlegt deze incoherentie tussen jullie beide verklaringen niet. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat de Europese Unie bent binnengekomen met een minibus. U verklaarde dat u niet op de hoogte was of er voor uw reis naar België reisdocumenten waren en u gaf aan dat u aan niemand documenten had moeten tonen. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had vragen gesteld maar u kreeg enkel te horen dat u zich geen zorgen moest maken. U vermeldde dat er geen afspraken waren gemaakt over de reisroute (CGVS man p. 7, 8). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om zonder reisdocumenten voor u de Europese Unie binnen te komen of u geen informatie te geven over de reisdocumenten of concrete afspraken te maken. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de reisdocumenten of over de gegevens op de reisdocumenten dat mogelijks voor u werd gebruikt. Dit alles doet mij vermoeden dat informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, uw reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De door u neergelegde documenten kunnen de hierboven gedane vaststellingen niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw diploma's bevatten immers louter persoonsgegevens die niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde

asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, S. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 71 543. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 6 mei 2011.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 67 708 van 30 september 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan S. M. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Neftekachka, Khasavyurt, republiek Dagestan. U verklaarde dat u problemen kreeg met de autoriteiten nadat uw vriend Y. (...) op 7 januari 2011 bleef overnachten in uw woning. De volgende dag vielen vier gemaskerde militairen uw woning binnen op zoek naar deze Y. (...) U werd meegenomen naar de stedelijke afdeling van de politie van Khasavyurt waar u werd ondervraagd over deze Y (...). Er werd van u verwacht dat u deze Y (...) zou vinden en meer informatie over hem zou doorgeven. Na twee dagen kwam u vrij. U haalde uw echtgenote op bij haar ouders en jullie doken onder in het dorp van uw zus waar jullie nog een week bleven voor jullie vertrek uit Dagestan. Jullie vertrokken uit Dagestan op 17 januari 2011 en jullie reisden naar België waar jullie op 20 januari 2011 toekwamen en dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielerlaas legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw rijbewijs en een diploma.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet immers worden op gemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote tegenstrijdigheden en ongerijmdheden bevatten betreffende de inval door de autoriteiten op 8 januari 2011 en de daaraan verbonden gevolgen. Vooreerst gaf u een andere beschrijving van het verloop van de inval dan uw echtgenote. U verklaarde dat jullie aan het eten waren, toen iemand op de deur klopte. U gaf aan dat u de deur opendeed en dat u onmiddellijk werd vastgepakt en geboeid. U vermeldde dat dit alles plaatvond in de gang bij de deur. U verklaarde dat gemaskerde mannen binnenvielen op zoek naar uw vriend Y (...) en een huiszoeking deden. U gaf aan dat tijdens deze inval u geen weet had wat uw vrouw overkwam, maar dat u haar hoorde roepen en huilen. U verduidelijkte dat u niets had gezien omdat u werd vastgehouden in de gang (CGVS man p. 13, 14). Echter uw echtgenote verklaarde dat deze gemaskerde mannen zomaar binnenvielen in de keuken waar jullie zaten te eten. Zij gaf aan dat toen u op stond van uw stoel, u onmiddellijk werd vastgegrepen en geboeid. U vrouw legde uit dat u tijdens de hele inval en huiszoeking samen met haar in de keuken bleef en dat u nadien door deze gemaskerde mannen werd meegenomen (CGVS vrouw p. 8, 9). Geconfronteerd met uw verklaringen betreffende deze inval bevestigde uw vrouw opnieuw haar verklaringen. Zij bevestigde dat jullie in de keuken zaten, dat u de deur niet had open gedaan, dat ze zomaar zijn binnengevallen. Uw vrouw beweerde dat ze verteld had wat ze had gezien (CGVS vrouw p. 10). De herhaling van de verklaringen van uw partner weerleggen deze tegenstrijdigheden niet. Gezien deze flagrante tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van jullie asielerlaas, wordt de algemene geloofwaardig van uw verklaringen ondermijnd.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u verklaarde dat de vier mannen die jullie woning binnenvielen en een huiszoeking deden waren gekleed in blauw-groene camouflage-uniformen. U maakte duidelijk dat één van hen in burgerkledij was. U vermeldde dat op de zijkant van de arm iets geschreven stond maar dat u niet exact wist wat (CGVS man p. 9, 13). Aan uw echtgenote werd eveneens gevraagd om de kledij van deze mannen te omschrijven. Uw vrouw vermeldde dat ze gemaskerd waren, dat één persoon stadskledij droeg maar dat ze niet kon uitmaken welke uniformen ze droegen. Ze gaf aan dat het zwarte uniformen waren en dat er iets stond geschreven met grote letters op de rug van de uniformen (CGVS vrouw p. 9). Toen uw echtgenote werd gevraagd of het camouflage-uniformen betrof of niet, reageerde ze door er op te wijzen dat ze het niet meer wist, dat ze het zich niet kon herinneren en dat ze in shock was (CGVS vrouw p. 9). Het is niet aannemelijk dat uw vrouw die steeds aangaf dat ze het zich niet kon herinneren wel melding kon maken van de zwarte kleur van de

uniformen, zelfs concreet kon aanduiden dat er op de rug van deze uniformen grote letters stonden, maar niet kon beschrijven of de uniformen nu wel of niet camouflage uniformen waren. Gezien de incoherentie tussen beide versies betreffende de kledij van deze mannen en gezien de ongerijmdheden van de verklaringen van uw echtgenote hierover moet opgemerkt worden dat deze vaststellingen verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen ondermijnd.

Verder moet opgemerkt worden dat ook betreffende de verwondingen die u aangaf na uw vrijlating jullie verklaringen onderling verschillend zijn. U verklaarde dat u pijn had aan uw nieren en aan uw rechterknie. U expliciteerde dat uw vrouw u niet had verzorgd omdat u niet de gewoonte had om te klagen en u niets tegen uw vrouw had gezegd over uw pijn (CGVS man p. 15). Nochtans beweerde uw echtgenote dat zij nadat ze aan u had gevraagd waar u overal werd geslagen, u melding had gemaakt over de pijn aan uw nieren (CGVS p. 10). Uw echtgenote werd gewezen op het feit dat u had verklaard tegen haar geen melding te hebben gemaakt over verwondingen en over pijn en zij antwoordde dat u alleen maar over de nieren had gesproken, over de pijn daar omdat ze u daar hard hadden geslagen (CGVS p. 10). Deze uitleg van uw echtgenote, het opnieuw bevestigen van haar verklaringen, weerlegt deze incoherentie tussen jullie beide verklaringen niet. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat de Europese Unie bent binnengekomen met een minibus. U verklaarde dat u niet op de hoogte was of er voor uw reis naar België reisdocumenten waren en u gaf aan dat u aan niemand documenten had moeten tonen. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had vragen gesteld maar u kreeg enkel te horen dat u zich geen zorgen moest maken. U vermeldde dat er geen afspraken waren gemaakt over de reisroute (CGVS man p. 7, 8). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om zonder reisdocumenten voor u de Europese Unie binnen te komen of u geen informatie te geven over de reisdocumenten of concrete afspraken te maken. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de reisdocumenten of over de gegevens op de reisdocumenten dat mogelijks voor u werd gebruikt. Dit alles doet mij vermoeden dat informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, uw reisdoel en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen de hierboven gedane vaststellingen niet wijzigen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw diploma bevatten immers louter persoonsgegevens die niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel roept zij de schending in van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel beroept zij zich op een inbreuk van het proportionaliteitsbeginsel. Ten slotte roept zij in een vierde middel de schending in van de artikelen 2, 3, 5 en 9 EVRM.

2.2.1 De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Aangaande de opgeworpen schendingen van de artikelen 2, 3, 5 en 9 EVRM wijst de Raad op het volgende.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor wordt dan ook verwezen naar wat desbetreffend volgt.

De schending van artikel 5 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd daar in deze stand van de procedure geen verwijderingsmaatregel wordt genomen en uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

Een schending van artikel 9 EVRM kan evenmin in overweging worden genomen nu vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing zou zijn geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Vermits verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing zou indruisen tegen deze bepaling, is ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de kern van het door verzoekende partij geschetste asielrelaas neerkomt op problemen met de politie ten gevolge van haar contacten met Y., die ervan zou worden verdacht banden te hebben met de rebellen (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 2). Verzoekende partij werd twee dagen lang vast gehouden en moest verscheidene klappen incasseren vermits zij de politiediensten niet kon meedelen waar Y. verbleef. Na haar vrijlating zag zij zich genooddaakt om onder te duiken om ten slotte samen met haar echtgenote de Russische Federatie te ontvluchten.

Uit het verhoorverslag blijkt evenwel dat verzoekende partij vrijwel niets kon meedelen over haar zogenaamde vriend Y., die het meest wezenlijke element uitmaakt van het door haar voorgehouden asielrelaas. Zo verklaarde zij dat zij niet wist hoe diens echtgenote en twee kinderen heten en dit ondanks het feit dat zij naar eigen zeggen tot driemaal per week met Y. belde, hij een paar maal bij haar op bezoek kwam en de laatste keer zelfs bleef overnachten, waarbij hij overigens melding maakte van problemen met zijn echtgenote (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 10-11). Ook bleef zij het antwoord schuldig op de vraag of Y. al dan niet broers of zussen heeft en wie zijn ouders zijn. Voorts kon verzoekende partij louter verklaren dat Y. door de politiediensten gezocht werd omdat "hij banden met iemand had" (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 12), zonder dit nader te preciseren. Zelfs na haar arrestatie ondernam verzoekende partij geen enkele poging om zich hierover informatie te verschaffen, want "het interesseerde mij niet" (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 12). Gevraagd of zij in België wel had geprobeerd om zich te informeren over Y., antwoordde zij: "Tot nu toch nog niet. Maar misschien zal ik ooit iets over hem te weten komen." (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 12). Bij wijze van rechtvaardiging gaf zij aan bang te zijn om nog meer moeilijkheden te krijgen door vragen te stellen.

Echter, de Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij zodanig slecht geïnformeerd zou zijn over Y. en bijgevolg ook over de draagwijdte van haar eigen problemen. Haar vrees voor de politiediensten ten gevolge van haar vriendschap met Y. valt immers geenszins te rijmen met de vaststelling dat zij hoegenaamd niets van hem wist en zij zich zelfs na haar gewelddadige arrestatie geen enkele moeite getroostte om de rechtstreekse oorzaak van haar aanhouding te onderzoeken. Indien zij zich werkelijk in een uiterst penibele situatie bevond omwille van Y. kan de Raad er in redelijkheid van uitgaan dat zij veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich grondig te informeren over de levensloop van deze vriend en zijn mogelijk illegale connecties teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van haar eigen vrees. Het feit dat zij besloot onder te duiken en bang was om zich problemen met anderen op de hals te halen door het stellen van vragen, vormt allerm minst een aannemelijk excuus voor deze grove nalatigheid nu verzoekende partij vóór het uiten van deze bezwaren al expliciet te kennen had gegeven dat informatie over Y. haar niet interesseerde en nadien zowaar zonder schroom toegaf ook in België geen enkele moeite te hebben gedaan om verdere inlichtingen los te weken. Een dermate frappant gebrek aan interesse voor de kern van het door haar opgediste verhaal – waardoor verzoekende partij noodzakelijkerwijs ook in het duister tast over de exacte draagwijdte van haar moeilijkheden in Dagestan – strookt in geen geval met het betoog dat zij juist omwille van deze problemen zou zijn ondergedoken en vervolgens samen met haar echtgenote de ingrijpende beslissing zou hebben genomen om hun land te ontvluchten.

Voormelde onwetendheden en vaagheden in hoofde van verzoekende partij en haar manifeste gebrek aan interesse betreffende de essentie van haar problemen ondergraven op fundamentele wijze haar algehele geloofwaardigheid.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveerde verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze motivering geenszins weet te weerleggen door aan te voeren dat de mensenrechten in Tsjetsjenië faliekant worden geschonden, daar verzoekende partij – weliswaar van Tsjetsjeense origine – al jarenlang met haar echtgenote in Dagestan woonde en ook zelf zowel haar domicilieadres als haar feitelijke adres in Dagestan situeerde (administratief dossier, stuk 9, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 9). Voormelde motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 maart 2011 werd gehoord in aanwezigheid van een tolk die de Russisch taal machtig is, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Betreffende het poneren van een schending van het proportionaliteitsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de Raad in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.2.8. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.”

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT